

Het Rijke Vlijmense Wielerleven

In Vlijmense Dienst 2

1966: Het nieuwelingenteam van wielclub de Zwaluw aan het vertrek van het Nederlands Clubkampioenschap in Wijk bij Duurstede. V.l.n.r. Jan van de Pol, Peter van Doorn, Piet Derks, Hennie van Zandbeek, die geïnterviewd wordt en bestuurslid Rien van den Berg. (Archief Jan van de Pol)

Peter van Doorn, geboren en getogen in Berlicum, meer bepaald in deelgemeente Middelrode, was gedurende zijn gehele wielercarrière lid van de Vlijmense wielclub de Zwaluw. En als zodanig zette de zevenvoudige Nederlands Kampioen de Vlijmense wielrennerij op de Olympische kaart. Ook Vughtenaar Hennie van Zandbeek en Guus Leliaert uit Helvoirt waren Zwaluw-leden, die in de eind-zestiger-begin-jaren-zeventig sterk aan de weg timmerden.

Peter van Doorn (1946)

De Beer uit Berlicum

Een postzegel als troostprijs

In 1968 brak Peter van Doorn in Ranst in België tijdens de eindsprint zijn sleutelbeen. In het ziekenhuis kreeg hij een fruitschaal van een organisatie met de naam H.A.R.N. Navraag leerde dat dit stond voor “Hulp Voor Renners in Nood”. Omdat het ondanks de vitaminen uit de fruitschaal daarna in zijn wedstrijden op de weg maar niet wilde vlotten, schreef hij zich op advies van zijn ploegleider Piet Libregts in voor het Nederlands Kampioenschap 1 km-tijdrit op de baan. Daar zorgde hij voor een daverende verrassing, want op een geleende fiets en vrijwel zonder enige baanervaring, werd hij zomaar vierde. Meteen was zijn naam als ‘sprinter’ dan ook gevestigd. In de kranten meldde Piet Libregts, dat “hij zo tussen de geiten uit de wei getrokken was”, maar zo was dat natuurlijk ook weer niet helemaal, want in diverse wegkoersen had Peter al laten zien, dat ‘er geen maat stond’ op zijn eindsprint. Zo klopte hij Jan van Katwijk in het criterium van Weert, waarna deze opmerkte, dat hij Peter als een kogel voorbij had zien komen.

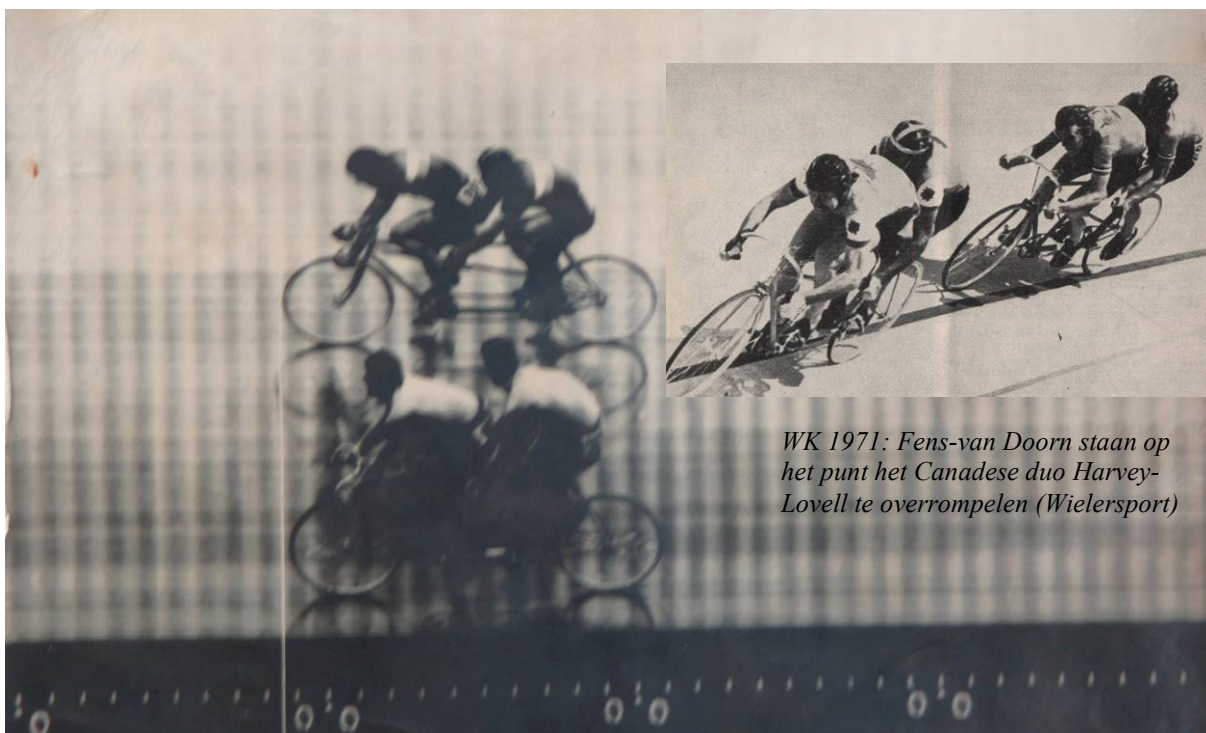

De grote verrassing van 1969: door het veruit favoriete duo Jansen-Loevesijn te kloppen behaalt Peter van Doorn zijn eerste Nederlandse Kampioenschap. Voor op de tandem Wim Koopman. (Archief Peter van Doorn)

Een jaar later (1969) kwam Peter beter geroedeerd op de Nederlandse kampioenschappen op de baan aan het vertrek. Hij werd vierde op het onderdeel sprint en tweede achter kampioen Klaas Balk op de 1-km-tijdrit. Wim Koopman zag meteen het grote potentieel van de ‘Beer uit Berlicum’ en vroeg of hij geen interesse had om met hem op de tandem te starten. Om hem te testen en eens te kijken of hij niet bang was, stuurde ‘cowboy’ Koopman (die jaren later een bekende Rotterdamse clochard zou worden) de tandem zelfs tegen de boarding van de baan, maar Peter gaf geen krimp. Het nieuwe tandem-duo zorgde opnieuw voor een verrassing door meteen de Nederlandse titel op de tandem te grijpen. Een jaar eerder had het koppel Jan Jansen – Leijn Loevesijn zilver gewonnen op de Olympische Spelen in Mexico, en dit tweetal was daardoor uiteraard veruit favoriet. Zij werden door van Doorn en Koopman echter kansloos geklopt. Dit betekende meteen ook de eerste uitzending

voor Peter naar een Wereldkampioenschap. In Brno werd hij met Koopman echter meteen uitgeschakeld, omdat stuurman Koopman de trukendoos iets te ver open trok en het duo werd gediskwalificeerd. In 1970 zou Peter zijn beste prestaties leveren op de Wereldkampioenschappen. Nadat hij opnieuw Nederlands tandemkampioen was geworden (ditmaal met Jansen), en zowel tweede op de 1-km als de sprint

achter respectievelijk Balk en Jansen, werd hij te Leicester vierde (met Jansen) op het tandemnummer, vijfde op de 1 km tijdrit en reed hij zich bij 's-Werelds beste acht sprinters. De latere wereldkampioen sprint bij de profs Nicholson schakelde hem in de kwartfinale uit. Vooral de vierde plaats op het tandemnummer was een grote teleurstelling, omdat het duo Jansen-van Doorn dat jaar zowat alle internationale wedstrijden gewonnen had. In Leicester werden zij echter in de halve finale uitgeschakeld door de Duitsers Barth-Müller, die ook wereldkampioen zouden worden. In de strijd om het brons moet er een fotofinish aan te pas komen om de winnaar aan te wijzen. De Fransen Morelon-Quintin trokken met een banddikte verschil aan het langste eind.

WK 1971: Fens-van Doorn staan op het punt het Canadese duo Harvey-Lovell te overrompelen (Wielersport)

WK 1970, Leicester (G.B.), finishfoto: Jansen-van Doorn (onder) komen een banddikte te kort tegen de Fransen Morelon-Quintin (boven), die daarmee het brons veroveren. (Archief Peter van Doorn)

Het voor-Olympisch jaar 1971 bracht Peter aan de absolute Nederlandse top. Hij werd drie-voudig Nederlands kampioen en wel op de sprint (voor Langkruis), op de 1-km-tijdrit (voor Balk) en weer op de tandem (met Jansen).

Op het Wereldkampioenschap in Varese bereikte hij opnieuw de laatste acht bij de sprinters, maar hier werd hij door de Rus Kravtsov uitgeschakeld. Twee andere

Russen, Semenets en Tsjelovalnikov, versperden hem en Fens (die inderhaast aan Peter gekoppeld werd, toen Jansen het na een zware val tijdens een landenwedstrijd ineens voor gezien hield) de weg naar de laatste vier bij het tandemkampioenschap.

Het Olympisch jaar 1972 begon goed voor Peter. Als zekerheidje voor deelname werd hij uitgekozen om te figureren op een postzegel. Hij prolongeerde zijn Nederlandse titels op de tandem, die hij met Balk bemande en op de 1-km-tijdrit. Het sprintkampioenschap moest hij na een tumeltueuze finale echter aan Balk laten. Dat het met zijn vorm wel goed zit, showt hij net voor de Olympische Spelen, als hij het

Peter van Doorn (rechts) op de tandem met zijn favoriete maat Jan Jansen (Archief Peter van Doorn)

Zo zette Dik Bruijnestein de Beer uit Berlicum op de postzegel (Archief Peter van Doorn)

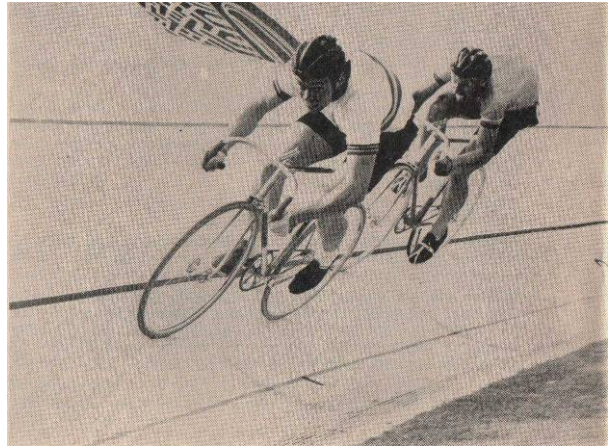

Geen Olympische Medaille, maar wel (op) een Olympische postzegel !! (PTT Nederland)

sprinttoernooi van Berlijn wint. Op de Spelen in München plaatste hij zich opnieuw bij de beste acht sprinters van de wereld. Hij trof het echter niet, door juist tegen de veelvoudig wereldkampioen en latere winnaar van het Olympisch goud Morelon te loten. Ook op de tandem bereikte hij met Balk de laatste acht. Maar ook hier versperde Morelon (met Trentin) hem de weg. Op de 1-km-tijdrit stelde hij licht teleur, een elfde plaats was minder dan van hem verwacht was. Geen Olympische medaille dus voor Peter, maar de twee vijfde plaatsen (sprint en tandem) leverde wel Olympische diploma's op. En als extra troostprijs is er natuurlijk nog altijd die unieke postzegel.

Hannover 1972: Aan de start in de finale van het sprinttoernooi met veelvoudig wereld- en Olympisch kampioen Daniel Morelon, die zal gaan winnen in een tijd van 10,8 seconden over de laatste 200 meter, tot dan toe de snelste tijd ooit op een Europese baan.. (Archief Peter van Doorn)

John Nicholson vliegt de bocht door met in zijn spoor Peter van Doorn (Wielersport)

Na zijn Olympische optreden was Peter het baanrijden een beetje beu geworden. Tijdens de voorgaande jaren had hij wel zo nu en dan op de weg gereden (en ook zo'n negen wedstrijden gewonnen), maar zijn grootste aandacht was toch altijd naar de baan uitgegaan. In 1973 begon hij dus vol elan criteria te rijden, maar een acute blindedarmontsteking half in het seizoen bracht zoveel narigheid met zich mee, dat Peter het bijltje er bij neergooide. Zo'n twee jaar later kon hij echter de kriebels niet langer weerstaan; hij haalde zijn baanfiets van zolder en verscheen opnieuw op de piste. Nauwelijks enkele weken later kon alleen Ben ten Tije hem van

Sprinttoernooi Hannover 1971: 1ste John Nicholson (in 1975 en 1976 wereldkampioen bij de profs), 2de Daniel Morelon, 3de Peter van Doorn. (Archief Peter van Doorn)

het Nederlands sprintkampioenschap afhouden en toonde hij ook aan, dat hij het 1 km tijdrijden nog niet verleerd was door achter Herman Ponsteen en dezelfde Ten Tije derde te worden. Opnieuw werd hij naar het Wereldkampioenschap (ditmaal in Rocourt) uitgezonden, maar hier bleek, dat men er niet ongestraft zomaar twee jaar tussenuit kan. In de achtste finale van het sprinttoernooi werd hij door de regerend wereldkampioen Tkac uitgeschakeld, terwijl hij het op het 1 km nummer toch nog tot een tiende plaats bracht. Peter dacht echter verder: in 1976 zouden de Olympische spelen in Montreal gehouden worden! Wat

1975, Sportpaleis Ahoy': Peter van Doorn (rechts) klopt Lau Veldt en bereikt de eerste plaats op de spintladder. (Wielersport)

hij nog nooit gedaan had, deed hij nu: hij trainde 's-winters door! Maar nauwelijks had hij de eerste plaats op de sprintladder van het Rotterdamse Sportpaleis Ahoy' bereikt, of hij werd door het noodlot getroffen. Tijdens zijn werk drong een splinter van een stalen nagel in zijn linkeroog en Peter was voorlopig uitgeschakeld. Dit voorlopig werd definitief, toen hij wat later ook nog zijn pols brak in het criterium van Boxtel. "Verrek maar met dat wielrennen", dacht hij en hij zette een punt achter zijn wielercarrière.

Amsterdam, Olympisch stadion, 1 km tijdrit in beeld: de start, afzien onderweg, uitputting na aankomst (met soigneur Moos Bremer), en de huldiging na aankomst (links Klaas Balk, rechts Ad Dekkers). (Archief Peter van Doorn en Wielersport)

De plakboeken brengen de herinneringen en het verleden weer tot leven. (Foto: Ad van Kessel)

Peter met zijn kampioenstruien, waarvan de verzameling niet meer compleet is (Twee nationale truien ontbreken). (Foto: Ad van Kessel)

Hennie van Zandbeek (1950)

1965: Hennie van Zandbeek grijpt de Nederlandse titel veldrijden bij de aspiranten.

Hennie van Zandbeek maakte een daverende start in de wielrennerij. Als aspirant werd hij in 1965 Nederlands Kampioen in het veldrijden en eindigde hij als derde in het NK op de weg. In 1967 werd hij als nieuweling kampioen van Brabant op de weg, na een jaar eerder al tweede geworden te zijn. Ook als amateur brak hij in 1968 en 1969 snel door met overwinningen in Cuijk, Gemert, Loenen, Dinther en Petit-Waret (B). In de Ronde van Overijssel van 1969 maakte hij in de slotfase een schitterende sprong naar de koplopers Bart Solaro en Wim Jansen. In het zicht van de finish vervoegde hij de twee vluchters, maar Bart Solaro was hem in de sprint te vlug af. Hierna stakte zijn opmars. In 1973 behaalde hij met Henk Broeren nog wel de zege in de avondvierdaagse, die verreden werd op de sintelbaan van de Vliert in 's-Hertogenbosch. Maar daarna verdween dit talent langzaam maar zeker van het wielertoneel.

1973: Op de sintelbaan van de Vliert gooit Hennie van Zandbeek zijn ploegmaat Henk Broeren de wedstrijd in. (part.coll.)

Guus Leliaert (1943)

Guus Leliaert debuteerde in 1960 als nieuweling, in 1962 werd hij amateur. De eerste drie seizoenen bleven grote resultaten, mede door militaire verplichtingen, uit. In 1965 reed hij een sterk seizoen en werd vierde in het klassement opgemaakt over de resultaten behaald in de Nederlandse klassiekers. Met de Vredesteinploeg won hij in dat jaar ook de ploegentijdrit in Olympia's Toer. Individuele overwinningen behaalde hij echter niet. Pas in 1967 wist hij de eerste zeges te behalen: in Breda en Sint Willebrord. Ook in 1968 liet hij twee zeges optekenen, en wel in Oostelbeers en Waalwijk. In 1969 sloot hij zijn wielercarrière af met opnieuw twee zeges: Diessen en Woensdrecht.

Bronnen :

- Stadsarchief 's-Hertogenbosch, Brabants Dagblad.
- Spectrumkatern, Brabants Dagblad d.d. zaterdag 29 januari 2011, Die fotofinish valt nog altijd zwaar, Maarten van Helvoirt.
- Wielersport.
- www.dewielersite.nl
- Een eeuw Nederlandse Wielersport, 1980, Wim van Eyle.
- Archief Jan van de Pol.
- Archief Peter van Doorn.
- Archief Jo Nederkoorn.